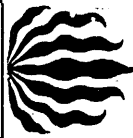

SOMMERENS POLITIK

Om Sommeren plejer de aktive Politikere, Partiernes Talere, langsomt at rejse rundt til forskellige Egne i Landet for at holde Foredrag om den politiske Situation, efterfulgt af Spising med Vælgerne og en Svingom med enkelte af Egnens unge Piger. Anderledes iaar. I Huj og Hast, 2 à 3 Møder om Dagen, Hundreder af private Samtaler med Vælgerne og tusinde Haandtryk, præger den politisk bevægede Tid. De to store Partikonstellationer: Konservatisme og Demokrati ruster sig til Opløsningslandstingsvalget, og Landet overarbejder Aviser og Talere de saakaldte Vælgere, fylder dem med saa meget Politik, at hele Maskineriet kan virke automatisk paa Valgdagen.

Det maa glæde at se de konservative Talere i langt større Tal end ellers spredes over Landet nu. Der er Fut og Fart i Arbejdet, der er Inter-

esse blandt vore Vælgere for Sagen, og det er, ligesom Forbandelsens døde Haand ligger over Modstanderne. Venstres gode Mænd viser sig ikke i Valgkampagnen. Hverken den slette Valglov eller Zahles Stilling til de Kongevalgte lader sig forsvare med Held. Derfor holder Demokraterne sig fra dem og vælter sig i vild demokratisk Jubel over Højre under Feltraabet: Ned med den penge- og hartkornsprivilegerede Valgret!

Man lægge her Mærke til, at d'Hrr. ønsker at erobre Flertallet i det penge- og hartkornsprivilegerede Landsting ved Hjælp netop af den Valgret, som de rakker ned paa! Recept: Man spytter og slaar sig dernæst selv paa Munden!

Man lægge desuden Mærke til, at d'Hrr. søger at paalyve os den penge- & hartkornsprivilegerede Valgret, den Valgret, som vi forlængst har forladt i vore egne Forfatningsforslag.

Men Vælgerne applauderer Demokratiets Talere, gaaende ud fra, at en sand Demokrat ikke kan fordreje Sandheden eller vride Halsen om paa den. Saa naive er de. Og de, der ikke er naive, stemmer sammen med Konservatismen ved disse Valg til det ny folkevalgte Landsting.

Højres Vælgere er ogsaa glade, saa man ser den politiske Spænding aabenbare sig paa ægte dansk Vis: med Glæde og med Interesse.

Paa det Tidspunkt, da dette skrives, er de endelige Resultater fra Landstingsvalget for den almindelige Vælgerklasse ikke bekendt, men Sommerens mange Vælgermøder synes dog at have gjort den Virkning, at Stemmeprocenten er vokset meget stærkt.

Resultatet er nogenlunde bestemmende for, hvorledes Sommerens Politik vil blive ført.

H. B.

De konservative Kvinders Møde

Onsdag den 17. Juni

Tale af Frk. Karen Ankersted.

Der kaldes for Øjeblikket paa de konservative Kvinder. Landet er kommet i en faretruende Situation, og enhver maa gøre sit til at bringe det frelst ud af Faren. Intet er derfor rimeligere, end at de konservative Kvinder slutter sig sammen med deres mandlige Meningsfæller for at staa Last og Brast med hinanden. Desværre maa vi sige, at de konservative Mænd har forsømt i Tide at kalde paa Kvinderne, de har ment, som det forleden udtaltes, at Kvinderne var for gode til at trækkes ind i Politikens Strid og Kævl; men hvor meget vi end maa anerkende de Følelser, der ligger til Grund herfor, maa vi dog sige, at det desværre har været en misforstaaet Ridderlighed, der har haft til Følge, at en Del konservativt tænkende Kvinder er draget over i de Radikales Rækker, fordi disse har været snu nok til at vifte med Valgretten og love Guld og grønne Skove. At dette har været lige saa forlorent som Partiet i det hele er, viser sig nu bedst ved den uretfærdige Valglov, der særlig er udgaaet fra de Radikale, og hvorved ikke en eneste Kvinde har Chance for at komme ind i Rigsdagen og gøre sin Indflydelse gældende ved Lovgivningen.

Jeg ved meget godt, at mange af de kon-

servative Kvinder heller ikke har ønsket Valgretten; men det kan ikke nytte, at de nu af den Grund holder sig tilbage; Valgretten staaer for Døren, og den vil komme før eller senere — det vil den nærmeste Fremtid vise, alle Partier er enige herom, og var Valgloven og dermed ogsaa Grundloven ikke bleven standset, havde vi nu siddet inde med Valgretten; men jeg tror at turde udtale, at selv alle vi, som har ønsket Kvindernes Valgret gennemført, er Landstingets Højre taknemlige for, at de gjorde, hvad de kunde for at standse en saa uretfærdig Valglov og en for Landet saa ulykkelig Grundlov, der kun vil føre os lige i Socialdemokratiets Magt, og hvad det vil sige, maa vi ret tilfulde gøre os klart.

Naar man som jeg i 5 Aar har arbejdet paa nært Hold med Socialdemokraterne i det kommunale Raad, saa er man ikke i Tvivl om, hvorhen det bærer. Først og fremmest kvæles alt privat Initiativ, saa afskaffes Ejendomsretten.

Jeg har aldrig tidligere tænkt mig det muligt, at man kunde have saa lidt Respekt for andres Penge, hvoraf Størstedelen dog er samlet ved Flid og Sparsommelighed. Nej, det kom ret frem hos os ude paa Frederiksberg, da Socialdemokraternes Fører, Forval-

ter Jensen, udtalte, at det ikke var vor Sag at sige, hvor Pengene skulde komme fra, det var kun vor Sag at bruge saa mange som muligt, vi behøvede jo kun at sætte Skattekræven i Gang. Ja, vi kan være forvissede om, at den ogsaa vil blive sat i Gang; thi noget maa jo Førerne ogsaa give de menige Rækker for selv at kunne hæve deres ikke ringe Betaling af Fagforeningskasserne. Dernæst Georgeismen, som særlig vil gaa ud over alle de Jordbesiddende. Det vilde føre for vidt at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal i Aften, men jeg maa benytte Leiligheden til at henlede Deres Opmærksomhed paa et lille udmærket Skrift af cand. polit. J. T. Juhl: »Er Georgeismen ikke Tyveri?« Skönt jeg selv inderlig ønsker Valgretten, fordi jeg tror, at Kvinderne kan blive til Gavn for Landet, og fordi jeg finder, at det er et retfærdigt Krav, at Kvinder saa vel som Mænd faar Del i Lovenes Affattelse, hvoraf mange hidtil har baaret Ensidighedens Præg, at Mænd og Kvinder i den store som i den lille Husholdning faar Lov at supplere hinanden og retlede hinandens Tankegang, saa vover jeg dog at sige: Vi vil hellere vente, selv om det skulde blive en lang Ventetid, end vi vil se Landet bragt i Elendighed ved Socialdemokraternes

brutale Egoisme og Mangel paa Ansvarsfølelse.

Der er talt mange haanende Ord om Konservatismen, og de Radikale har villet reducere Højre til intet, skønt det tæller adskillige flere Tusinde Medlemmer end de Radikale. Det er et dødt Parti, hedder det, som har udspillet sin Rolle, og som man ikke behøver at tage Hensyn til. Lad os vise dem, at vi er levende, at Højre er en Faktor, som man maa regne med. Sluttes vi os alle sammen og forlanger Stat, Kommune og Hjem respekteret og værnet, da skal det ogsaa nok vise sig, at vi formaar noget; men Enighed skal der til.

Lad os derfor tage Lære af de konservative Landstingsmænds sidste Optræden og lad os love dem, at vi skal være rede til at hjælpe dem paa ethvert Punkt, hvor det gælder Landets og Folkets Vel.

Af Landstingsmand Poul Rasmusens Tale.

Det gælder om, at Kvinderne nu klarlægger sig Situationen. Valglovsforlaget, som vi fik standset, var en Uretfærdighed mod Kvinden. Ved Udelukkelse af Forholdstalsvalg siger man jo til Kvinderne: I maa gerne stemme, men I maa ikke vælge! Heldigvis er denne blodige Uret foreløbig standset. Ved Landstingets Konservatives Optræden vil vi maaske opnaa at faa en oprømt Valglov og den Fordel foruden, at vi ikke behøver at tage den Grundlov, som nu bydes os. Kvinderne maa med i Arbejdet til de nu forestaaende Valg, og naar de om kortere eller længere Tid faar Valgret selv, saa maa de bruge den til at vrage dem, der har været meddelagtige i den Valglov, som vilde unddrage Kvinderne enhver politisk Indflydelse.

Af Oberstløjtnant Rambuschs Tale.

Det er Appellen til Vælgerne, der er Motivet til de konservative Landstingsmænds Handlemaade. Det var kun et »Standsningsstød«, men nu begynder den egentlige Kamp. Kommer vi kun ind igen med 33 Mandater, da vil Standsningerne i Længden ikke kunne nytte. Der maa vindes et Flertal. Det staar ganske vist paa Vippen, men Sejren kan vindes her i København, og hertil maa Kvinderne hjælpe med.

Af Folketingsmand, Telegrafist Abrahamssens Tale.

Den store Tilslutning til dette Møde viser, at den Tale, at Kvinderne ikke har nogen Interesse for at faa politisk Valgret, er usand.

Til en Begyndelse forekom det mig, at Kvindebevægelsen havde en lovlig radikal Farve herhjemme. Men vi, der havde Troen paa, at Kvindens Stræben er positiv, vi var sikre paa, at hun maatte ende i Konservatismen, og vi har faaet Ret. Kvinderne kun-

de ikke i Længden nøjes med Radikalismens Negativitet. Og nu staar da glædeligvis alle vi Mænd indenfor Konservatismen sammen om Kvindernes Valgret. Det er min klippefaste Tro, at Kvinden vil deltage i det politiske Liv med den rene Villie og de rene Hænder, som ofte har manglet i dansk Politik. De politiske Rævestregers Tid vil da være forbi. Kvindens Deltagelse i Politik er den bedste konservative Garanti.

Af Frk. Banner-Voigts Tale.

Lad os Kvinder vise, at vi kan samle os om en Sag, der vedrører Fædrelandet i saa høj Grad som denne. Vi vil ikke have det udleveret til dem, som selv siger: vi har intet Fædreland. Er det ikke en Haan at vise Landet at byde os en Forsvarsminister som den nuværende. — Angaaende Grundloven saa hedder det jo: med Lov skal man Land bygge — ja, men ikke med saadan en Lov, som den, der forleden laa paa Tingenes Bord.

Naar Fædrelandets Interesser i 1922 staar paa Spil, da maa vi ønske, at det maa have Døtre, der véd, at sit Fædreland skylder man alt. —

Fru Salicaths Tale.

Vi Kvinder bør i Aften beslutte os til at danne ikke en politisk Kvindeforening, for dem har vi allerede nogle af, men til at danne »Danske Kvinders konservative Forening«, der, med Hovedsæde her i København, kan forgrene sig over det ganske Land.

Tiden er inde, hvor det er nødvendigt at danne en bevidst politisk, konservativ Forening, der vil arbejde paa at føre de konservative Ideer frem.

I Tilslutning til Landstingets Standsnings af Grundlovsforlaget siger vi: det gjorde de godt — det skal de have Tak for!

Med den Politik, som er ført her i Landet i de sidste Aaringer, kan vi sandelig ikke undvære det Bolværk mod Letsind og Ukundighed i Lovgiverarbejdet, som Landstinget danner.

Vi kan ikke undvære et sagligt Landsting, hvor den kultiverede, dygtige Middelstand bliver repræsenteret, thi der skal Udvikling eller Tradition til at løse de Opgaver, som stilles vore Tillidsmænd paa Rigsdagen. De, der skal have Førerstillingerne, maa være Mennesker, der er i Stand til at opofre deres egne Interesser for Landets.

Under den voksende Demokratisme er det dobbelt nødvendigt at have et effektivt Tokammersystem, et Landsting, der ikke blot er et Ekko af Folketinget. Vi Konservative maa forlange Garantier mod Voldspolitik og Flertalstyrannei. —

Der er maaske nogle af vore Modstandere, der haanligt vil sige: har de Konservative ogsaa Idealer — og hvilke mon de kan være?

De Konservatives Ideal af en Lovgivning er, at den skal være god for de Smaa i Samfundet, men tillige tager Hensyn til de bestående Klasser.

Vore Ideer om alm. Valgret er, at den dygtige, den intelligente og den stræbsomme bør have nogle Rettigheder i Samfundet fremfor den evneløse, den dovnne eller den, der ikke gider klare sig selv, men foretrækker saa vidt muligt at leve paa Samfundets Bekostning.

De Konservatives Anskuelser om Retfærdighed er, at Mindretallene bør have deres forholdsmaessige Repræsentation, at det ikke vedblivende skal gaa som nu, hvor de Radikales 60,000 Stemmer giver dem 31 Mandater, mens Højres 85,000 Stemmer kun giver 7. —

Paatvinger man Folket en Grundlov, der ikke giver os et Landsting, der i givne Tilfælde kan gribe kraftigt ind og standse en forharstet eller uretfærdig Lov, saa aabner vi Sluserne for Socialismen, hvis første Maal er »Nivellering« for derved at forberede Vejen til den socialistiske Stat. — Fra Socialisternes Lejr hedder det: Ned med de dygtige, hvis det ikke er Socialdemokrater — frem med Socialdemokrater, de er kvalificerede paa alle Pladser, i alle Førerstillinger, alene fordi de staar i vore Rækker og danser efter vor Pibe, hvor ringe end den enkeltes Forstaaelse af Forholdene kan være.

Naar Kvinder om ikke altfor længe faar Stemmeret, bør ingen Kvinde give sin Stemme til nogen af de Rigsdagsmænd, som har stemt for den af de forenede Grundlovs-partier forelagte Valglov, som nok giver Kvinderne Ret til at stemme, men ikke sætter dem i Stand til at faa kvindelige Repræsentanter valgt. — den Valglov, gennem hvilken de Partier, der allertidligst har skiltet med Kvindernes Valgret, simpelthen sætter os udenfor.

Om vi faar en ny Grundlov nu, eller om det varer et Par Aar — om vi Kvinder faar Valgret nu, eller om det varer et Par Aar — det har ikke saa meget at sige, som det, at vi kan faa en Forfatning, der gør Ret og Skel til alle Sider.

»Dansk Kvindeblads Komité« kalder paa de konservative Kvinder ikke for at trække dem fra Hjemmene ud i det politiske Livs Malstrøm — ikke for at drage dem ud af de Foreninger, hvori dog nogle af dem allerede staar, men for at mønstre, hvor mange der er, og hvor vi finder dem.

Vi kalder paa de konservative Kvinder for at samle dem, for at de Mænd, der staar i det offentlige politiske Liv, og de Kvinder, som staar i det kommunale Liv, kan vide, hvor mange vi har at støtte os til, naar det kniber.

Vi maa samle os for grundig at styrke hinanden i Arbejdet for den konservative Sag

og styrke vore nærmeste til at stemme konservativt. Vi er forvissede om, at vi paa denne Maade, ved at samle Kvinderne i en politisk konservativ Kvinde-Forening, vil faa mange flere med, end hvis vi alene henviser de konservative Kvinder til at indtræde i de store af Mænd dannede Organisationer.

Foruden andet Arbejde for den konservative Sag, maa det ogsaa blive en Æressag for de Kvinder, der staar i den konservative Forening at møde frem paa Møder, hvor en Meningsfælle skal tale, for at tilkendegive, at der ogsaa er konservative Kvinder blandt Tilhørerne. Nu er Forholdet saaledes, at hvis en »upolitisk« Kvindeforening, f. Eks. forud for Borgerrepræsentantvalgene, anmoder en konservativ Taler om at tage Ordet ved et offentligt Møde, tropper Radikale og Socialister op og tilkendegiver højlydt deres Anskuelse ved Hyssen og Tilraab, mens de Konservative tier stille. De Konservative maa overdøve disse Raab, thi det bliver et ganske fejl Indtryk, man herved faar af Kvindeforsamlingen i den »upolitiske« Kvindeforening.

Det er alvorlige Tider, vi gaar i Møde, — nu kaldes der paa Landets Døtre — husk det gælder intet mindre end eders Hjem. Bli- ver Landets Forfatning ikke et Værn og en Btryggelse for Hjemmet og Familien, saa vil det svide bittert til alle dem, for hvem den nuværende Samfundsordning — Familien — staar som det eneste solide Grundlag af føre Udviklingen videre paa. Læs de social- istiske Koryfæers Skrifter, saa vil De for- staa, at det er Hjemmet, der rammes, naar Fællesskabet indføres i Stat og Kommune — det er det personlige, der overalt skal vige for det store altomfattende.

Nylig vedtoges det her i København at nedlægge Betalingsskolerne — dette var et Skridt henimod Fællesskabet og Nivellerin- gen. Befolkningen skal nivelleres — det vil

ende med, at den ikke blot degenererer i Smag, men i alt hvad der har Betydning; alt, hvad der kan gøre en Nation stor, vil blive forladiget. Det maa vi protestere imod! Kvinderne maa nu bekende Kulør! Ved at melde os ind i den konservative Kvindeorga- nisation, har vi i det mindste gjort, hvad vi formaar for at styrke Konservatismen — det politiske Livs nødvendige Regulator.

Tale af Fru Gerda Welding.

»Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst.«

Saadan er der sunget om os Danske, og det passer paa os.

Vi er et jævnt Folk, bange for al falsk Højtidelighed og opstyltet Væsen. Og det er jo godt.

Men det gaar med et Folk, som det gaar med det enkelte Menneske, at vore Fejl lig- ger lige ved Siden af vore Fortrin. Saadan er det ogsaa her. Af Skræk for at vise mere end der er sandt eller komme for højt op, gemmer vi vore Følelser, saa det stundom ser ud, som om vi slet ikke havde dem. Det gælder overfor vort Hjem og vore Kære — deraf den railerende Tone, som er saa al- mindelig blandt Danske. —

Men intetsteds er vi saa bange for at vise vore Følelser, som naar det gælder vort Land. Saa nødtigt viser vi vor Fædrelands- kærlighed, at mange tror, den er ved at uddø.

Det tror jeg nu ikke. Hvergang Landet har været i Fare, har det vist sig, at de Danske elskede deres Land. Saa har Fædrelandskær- ligheden givet sig Udslag, saa den blev syn- lig for alle.

Under rolige Forhold er der derimod en Tilbøjelighed til at lade vor Fædrelandsfø- lelse blive i Halvbevidstheden eller maa- ske endog i Ubevidstheden. For ubevidst hænger vi alle fast ved vort Land med Rød-

der, som gaar dybere, end vi selv ved. Vort Naturel og vort hele Tankesæt er prægede af det Land, som har født og fostret os. Derfor er f. Eks. en Vesttjyde noget tung og alvorlig, en Fynbo livlig og munter og By- boerne, som de af Naturen mindst særpræ- gede, stærkest fristede til Kosmopolitisme.

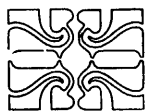
Men dersom vi dog elsker vort Land, hvad gør det saa, at vi ikke viser det, maa- ske næppe selv ved deraf?

Jo, for et Land har Brug for sine Børn altid, ogsaa i de gode Dage. Desuden er det med Kærlighed som med en Plante. Den vil op over Muldet, frem for Lyset, for at vokse sig stor. Dersom vi, hvergang en lille Spire piper frem, dækker Muld over den igen, saa vil Planten tilsidst visne og dø.

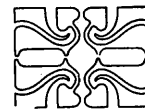
Men selv om vi giver den saa meget Lys og Luft, at den ikke dør; ved med os selv i vort stille Sind, at vi holder af vort Land, saa er det endda ikke nok. Det, vi gaar stille med, det gaar vi ene med, men er der noget Sted, Fællesskab tiltrænges, saa er det, naar det gælder om at staa sam- men om vort Land. Ikke blot i en Følelse af, at Danmark er skønt og værd at eje — saadan en Slags Junistemning, som naar vi i denne straalende Sommertid finder vort Land smukt.

Samfølelsen forsvinder jo, naar de graa, sludfulde Dage kommer. Nej, hvis vor Fæd- relandskærlighed skal vokse, saa maa den, — ligesom al ægte menneskelig Kærlighed, — bæres frem af en Vilje, — en Vilje til at være trofast, saa vi ikke alene vil nyde Landets Goder, men ogsaa bære Landets Byrder. Kun saaledes staar vi sammen baade i god og i ond Tid. Men det kommer ikke af sig selv, vi maa opdrages dertil, opdrage os selv til trofast og vaagen Fædre- landskærlighed.

Saa vil der ogsaa blive Sammenhold iblandt os, enten det gaar op eller det gaar ned.

KOMMUNAL BØRNEFORSØRGELSE

II.

Børnehjem — Private Plejer.

Det er værd at overveje, hvad der er klo- gest, enten at gaa videre med at oprette kommunale Børnehjem, eller søge at forbedre de private Plejer gennem mere og be- tryggende Tilsyn og større Pengeydelse.

Der er unægtelig en vis Fare ved at op- rette det ene kommunale Opdragelseshjem efter det andet, fordi disse let giver Bør- nene et ensartet Præg af Anstaltsfremdriv- ning eller Fabriksdrift, dels ikke gør dem modstandsdygtige overfor den økonomiske Kamp ude i Livet, som de selvfølgelig ikke

kan undgaa engang at komme i Berøring med. De vænnes ikke til at spørge, hvorfra alle de Goder, som de modtager, kommer, de ser ikke, at Maden, som sættes for dem, koster noget, ikke at der maa Arbejde til for at blive mæt, blive klædt, undervist osv. Alt dette, som er udviklende for Livet, som man er nødt til at leve det her paa Jorden, berøver man de anstaltopdragne Børn under Navn af at give dem større Modstandskraft.

Alle disse Levemuligheder kan i højere Grad gives Børnene i de gode private Plejehjem.

Men imod dette indvender man, at Pleje-

hjemmene sjældent er saa gode. Ja, dette er ganske sandt, men saa maa dette For- hold ændres — og det kan ogsaa ændres. Men for at kunne dette, er det, vi ikke blot skal ændre Plejelønnen saaledes, at Ansvar for Plejebarnet og Lønnen derfor kommer til at staa i et rimeligt Forhold til hinanden, men ændre og forbedre Tilsynsstemmet.

Man vil erindre den Kritik, hvormed man fra socialt interesserede Menneskers Side altid har set paa Opdragelsen af Pigebørn paa Jægerspris. Man har i sin Tid med Rette anket over, at disse Pigebørn, naar de gik ud i Livet, paa Grund af Anstaltopdragelsen